

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3031/2017
25.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа Златко Милосављевић, адвокат из ..., против туженог ББ са седиштем у ..., кога заступа Ивана Мараш, адвокат из ..., ради поништаја и утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 број 3805/2016 од 15.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 број 3805/2016 од 15.06.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 33.000,00 динара.

Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 16.500,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 број 359/15 од 28.04.2016. године, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 30.03.2015. године. Другим ставом изреке, поништено је као незаконито решење туженог број ../19 од 27.03.2015. године и тужени обавезан да тужиоца врати на радно место које одговара његовој стручној спреми и способностима. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 116.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 број 3805/2016 од 15.06.2017. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, али не указује истовремено и о којим повредама се конкретно ради, па оне не могу бити предмет разматрања ревизијског поступка.

Према чињеничном стању утврђеном у правноснажно окончаном поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, тужилац је у периоду од 07.09.2010. године до 30.03.2015. године био радно ангажован код туженог, у Огранку ..., Пословница ..., на основу 17 сукцесивно закључених уговора о привременим и повременим пословима. Уговори су закључивани без прекида у раду и по сваком од наведених уговора тужиоцу је било поверено обављање послова физичко-техничког обезбеђења имовине и људи, уз навођење конкретних послова које треба обавити у циљу спровођења мера обезбеђења и заштите имовине и људи и послова активног учествовања у гашењу пожара, локализацији и обавештавања надлежних служби о појави пожара, осим последњег уговора о привременим и повременим пословима од 31.12.2014. године који се односи само на послове физичко-техничког обезбеђења. Сви ови послови предвиђени су Правилником о организацији и систематизацији послова у ВВ и налазе се у списку послова радног места „чувар“. Закључени уговори осим тога садрже означавање места рада, време за које се закључују, радно време, новчани износ накнаде за обављени рад и рок за исплату. Решењем туженог број ../19 од 27.03.2015. године, раскинут је уговор о привременим и повременим пословима од 31.12.2014. године због престанка потребе за његовим даљим ангажовањем.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право одредбе члана 37. став 1. и 197. став 1. Закона о раду – ЗОР („Сл. гласник РС“, бр.24/05...54/09), када су усвојили тужбени захтев тужиоца.

Наводима ревизије правилност примене материјалног права не доводи се у сумњу.

Правилан је закључак нижестепених судова да су уговори о привременим и повременим пословима по основу којих је тужилац био радно ангажован код туженог закључивани сукцесивно, без раскида, ради обављања послова који су систематизовани, што говори о томе да је послодавац имао сталну потребу за обављањем тих послова. Тужилац је послове обављао у периоду од четири и по године, у континуитету што указује да они немају карактер привремених и повремених послова. Сваким од закључених уговора тужиоцу је била поверено

обављање истоветних послова, било да су они описани детаљније или су коришћене уопштене формулације, па је правилно првостепени суд оценио да је суштински реч о пословима физичко-техничког обезбеђења имовине туженог и учествовања у гашењу пожара. Стога је првилан закључак нижестепених судова да су странке закључивале уговоре о раду на одређено време који садрже све елементе прописане одредбом члана 33. ЗОР, тако да је у смислу члана 197. став 1. у вези члана 37. став 4. ЗОР дошло до преображаја радног односа тужиоца у рад на неодређено време.

Овакав правни став изражен је и у одлуци Врховног суда Рев бр.835/18 од 20.04.2017. године, јер је сагласно члану 13. Закона о облигационим односима, забрањено вршење права из облигационих односа противно циљу због кога је оно законом установљено или признато. Ово правило се супсидијарно примењује и у материји радног права јер је уговор о раду настао и своје порекло води из грађанског права и на њега се супсидијерно примењује начела која важе и за уговорно право у општем режиму. Ако би се у случају закључивања уговора ради обављања послова из делатности послодавца који су систематизовани и који испуњавају све елементе из уговора о раду на одређено време третирали као привремени и повремени послови, под којим називом су сви уговори закључени, дошло би до злоупотребе права као што правилно закључују нижестепени судови од стране послодавца и на тај начин би се изиграло правило о временском ограничењу рада на одређено време.

На основу изложеног, како се осталим наводима ревизије правилност примене материјалног права не доводи у сумњу, Врховни касациони суд је ревизију одбио применом члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка донета је применом члана 165. став 2. у вези са чланом 153, 154. ЗПП. Туженом нису признати трошкови ревизијског поступка с обзиром да није успео у овом поступку, а тужиоцу нису признати трошкови овог поступка јер нису били потребни ради вођења поступка.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић